

Technische Fiche :

MUG dienst

Samengesteld door: *Peter Persyn*
(Met dank aan Dr. Robrecht Vermeulen)

1. Vaststelling

De problemen in de Vlaamse rand met de medische urgentiediensten (MUG) in het algemeen en de MUG van Halle in het bijzonder, zijn voldoende bekend. Mede dank zij de aangehouden inzet van Mark Demesmaeker heeft Halle sinds 1 januari 2010 eindelijk zijn eigen MUG dienst.

De problemen blijven zich echter met de regelmaat van de klok voordoen. O.a. ook in de Druivenstreek (Overijse, Hoeilaart, en onze gemeenten Tervuren en Huldenberg), worden Vlaamse patiënten systematisch afgevoerd naar St-Luc in St-Lambrechts-Woluwe. In dit UZ is de dienstverlening, ook op de MUG en de spoedgevallendiensten, doorgaans perfect eentalig Frans en manifest Nederlands onkundig, met alle gevolgen van dien voor de kwaliteit van de eerste – vaak levensreddende - hulp en de verdere opvang en behandeling op de spoedgevallendienst en intensieve zorgen. Ook de nazorg tot en met facturatie en eventuele klachten behandeling gebeuren in het Frans.

De meest fundamentele vaststelling is evenwel dat onze gemeenten in ééntalig Vlaams grondgebied liggen. Dit laatste impliceert dat:

- 1. openbare diensten in onze gemeenten bij wet in het Nederlands geleverd MOETEN worden,***
- 2. dat er eenvoudigweg niet hoeft onderhandeld te worden over de toepassing van taalwetten in onze gemeenten,***
- 3. de MUG diensten in onze gemeenten bij wet Nederlandstalig MOETEN zijn.***

2. Analyse van de Praktijk

De organisatie en het ziekenvervoer voor de dringende hulp in de zone 02 gebeurt door de Brusselse Hoofdstedelijke Dienst voor Brandweer en Dringende Medische Hulp. Door de Brusselwet van 12 januari 1989 is op deze dienst het taalregime van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van toepassing.

In de praktijk komt het er evenwel op neer dat we (op de meestal ‘Vlaamse’ tweetalige na) te doen hebben met een volledig onwettelijke situatie namelijk: een “tweetalige dienst” bemand door “eentalig personeel” .

Het stelselmatig overtreden van de taalwet en negeren van de rechten van de patiënt zit ingebouwd in deze regeling.

Huldenberg, Tervuren en een deel van Bertem (ongeveer vanaf de E40) behoren tot de zone 02 (tegen 016 voor Leuven en omstreken). De noodoproepen 112 belanden op de Noodcentrale Brussel. Aangezien voor Huldenberg en Tervuren de dichtstbijzijnde MUG dienst die van St-Luc in Sint-Lambrechts-Woluwe is, krijgen patiënten de MUG dienst van St-Luc toegestuurd en worden ze naar St-Luc afgevoerd. De relatieve winst van de geografische nabijheid wordt vaak al ongedaan gemaakt door het tijdverlies bij het opgeven/opnemen van het adres aan telefoon, terwijl dit verlies nog wordt versterkt door pijnlijke communicatieproblemen met de patiënt en/of omstaanders ten huize van of op de plaats van het ongeval, dus door de taalbarrière. Dat deze situatie ook tot nefaste gevolgen kan leiden, bewijst het geval van een Nederlander uit Huldenberg. We spreken dan nog niet over de files richting Brussel. In de praktijk zijn patiënten vlugger in Gasthuisberg dan in St-Luc, ook al ligt het laatste iets dichterbij.

In 2006 stelde toenmalig Gezondheidsinspecteur Reginald Moreels, ex-staatssecretaris Ontwikkelingssamenwerking, het probleem met St-Luc reeds uitgebreid aan de kaak. Op het argument dat in St-Luc heel wat assistenten van vreemde origine meedraaien (o.a. Congolese artsen die onder halfslachtige statuten en slecht betaald, overuren draaien om toch maar een specialisatie te kunnen bemachtigen), repliceerde Moreels toen gevat. Hij legde St-Luc een soort ultimatum op: het ziekenhuis kreeg van hem tot het einde van het jaar 2006 de tijd om voor Nederlandstalige MUGartsen te zorgen. Als dat niet zou gebeuren, dacht Moreels onder meer aan een verbod om eentalig Franstalige artsen te laten meerijden met de mug. Een eerste evaluatie zou al na 3 maanden gepland zijn. Sindsdien is er geen nieuws meer over vernomen.

3. Impact van de situatie

Uit bovenstaande blijkt dat de geschetste toestanden, op de meest ingrijpende momenten van een mensenleven en van een familie, onvermijdelijk en regelmatig aanleiding geven tot onnodig en vermijdbaar menselijk lijden, af en toe zelfs met

fatale afloop. Het ontbreekt duidelijk aan politieke moed om aan dit “schuldig verzuim” paal en perk te stellen.

Het doet er niet toe hoe vaak en met welke ernst of afloop dergelijke feiten zich voordoen, laat staan hoe vaak er daadwerkelijk klacht wordt neergelegd door de benadeelde of zijn nabestaanden. Elk geval en elk slachtoffer is er één te veel.

Als het niet fataal afloopt, wat gelukkig meestal het geval is, bevinden de patiënten (en met hen ook hun familie), zich – vaak tegen hun zin – in een vreemde omgeving waar ze niet in zijn eigen taal geholpen en bediend kunnen worden. Hetzelfde geldt voor de nazorg en voor de afhandeling van de ziekenhuiskosten. In St-Luc (in het tweetalig Brussel gewest) zijn de facturatie en patiëntenadministratie eentalig Frans.